

Crònica des d'una residència de gent gran en època de pandèmia

Text > TONI VILÀ

Il·lustració > MARC VICENS

«Traspuava tanta soledat que les llàgrimes m'ennuvolaven els ulls i tenia por d'acabar de la mateixa manera: sol, en un llit individual de ferro.»

THEODOR KALLIFATIDES, *Una altra vida, encara*

Sens dubte, vivim uns moments excepcionals molt difícils, especialment per a les persones que viuen en residències de gent gran, el personal professional que les atén i les seves famílies. No a totes les residències s'ha viscut igual la COVID-19, però em va semblar que seria d'interès donar a conèixer la vivència des de la direcció d'una: se n'ha parlat poc, d'aquests professionals amb enormes responsabilitats i amb un paper clau. Per això, vaig demanar a la directora d'una residència de les nostres comarques que m'ho expliqués, i el relat que em va trametre era tan viu, espontani i sentit que, amb el seu permís i el meu agraïment, li dono la paraula perquè us ho expliqui directament.

«Els dies a partir de principis de març es van fer interminables, però al mateix temps ens faltaven hores. Durant uns quants mesos, cada dia era igual, no hi havia descansos... La responsabilitat era molt gran i no podíem abaixar la guàrdia per tal que el virus no ens atacés de la manera com veiem que ho feia en altres residències.

»La primera reacció va ser: hem d'actuar. Ens hi hem d'avançar i hem d'impedir que el virus entri al centre. Atès el col·lapse a tots els nivells, vam veure que les decisions les havíem de prendre nosaltres, que com a directora tenia un repte i que l'estratègia i la motivació de l'equip depenien en bona part de mi.

»El fet de tenir formació i experiència en aquest camp va facilitar les primeres decisions, i també va ser clau disposar dels serveis de l'equip d'atenció primària que feia temps que treballava al centre, que el coneixia bé i que es va implicar al màxim des del primer moment. Van ser moltes hores pensant els circuits, els EPI, les proves, els cribratges, els protocols que calia aplicar... I l'estratègia ens va funcionar: el virus no va entrar fins a principi d'abril i això ens va donar gairebé un mes de marge per preparar-nos.

»Ha calgut gestionar moltes emocions: la por i l'angoixa dels residents en veure que el seu món canviava tot de cop i desapareixien la majoria de les coses que donaven sentit a

la seva vida. La por i l'angoixa de les famílies, en vista de les pèssimes notícies que els arribaven de totes bandes i amb el tancament total del centre a les visites. La por i l'angoixa dels treballadors, als quals calia transmetre confiança, sobretot a còpia de comunicació i transparència. Però també vam obtenir-ne una bona recompensa, quan van passar els dies més complicats, en veure com espontàniament alguns dels treballadors ens donaven les gràcies per tota la feina feta. Segurament no eren conscients de l'efecte tan positiu que tenia per a nosaltres aquest agraïment.

»Hem tingut pocs casos d'infectats i de defuncions entre els residents, però cada cas ens ha provocat una sensació de pèrdua que segurament no havíem experimentat mai al llarg de tots els anys en aquest lloc de treball.

»Una situació d'aquesta envergadura també permet veure coses que en una situació normal potser no es valoren tant: la resposta de molts dels professionals, que van deixar de banda la por i van cuidar de la millor manera possible els

residents, donant el millor d'ells mateixos. La resposta de l'equip tècnic, que va aportar, a part de les tasques de les seves especialitats, tot el que es pogués necessitar perquè les plantes assistencials funcionessin amb seguretat. Ara recordem amb emoció aquells dies i com ens vam donar suport els uns als altres.

»També ens va ajudar molt la gent del nostre entorn: empreses, associacions, voluntariat i veïns, que es van posar al nostre costat des del primer moment. M'agradaria que fossin conscients de la força que ens va donar sentir-nos tan acompanyats. El suport moral de les famílies va ser clau, ja que tot i el patiment que experimentaven per la situació, ens anaven donant ànims amb els seus missatges.

»També hi va haver coses negatives: atacs, informacions i denúncies sense fonament, generades de vegades per organitzacions que, en lloc de posar-se al costat de les direccions i ajudar, denunciaven condicions que en cap cas eren certes.

»I ara ha arribat la "nova normalitat". La residència s'ha d'acostumar a conviure amb el virus, però sense perdre-li el respecte. I continuem amb els reptes: hem de pensar com hem de reprendre els projectes que havíem iniciat, com hem de recuperar l'atenció centrada en la persona en aquest escenari, com ens reinventem per reprendre la relació amb el voluntariat, amb les escoles del barri. La recuperació és lenta, però és possible.»

